ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 16ης Νοεμβρίου 2010 *

Στην υπόθεση C-261/09,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 35 ΕΕ, που υπέβαλε το Oberlandesgericht Stuttgart (Γερμανία) με απόφαση της 29ης Ιουνίου 2009, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 14 Ιουλίου 2009, στο πλαίσιο της διαδικασίας για την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως που εκδόθηκε κατά του

Gaetano Mantello,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους V. Σκουρή, Πρόεδρο, A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts και J.-C. Bonichot, προέδρους τμήματος, M. Ilešič, J. Malenovský, U. Lõhmus, E. Levits, A. Ó Caoimh, L. Bay Larsen, C. Toader (εισηγήτρια) και M. Berger, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot
γραμματέας: B. Fülöp, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 6ης Ιουλίου 2010,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την S. Unzeitig και τον J. Möller,

— η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Smolek,

— η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την Τ. Παπαδοπούλου και τον Γ. Καριψιάδη,

— η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Muñoz Pérez,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον G. de Bergues και την B. Beaupère-Manokha,

— η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Palmieri, επικουρούμενη από τον P. Gentili, avvocato dello Stato,

— η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την M. de Ree,

— η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Dowgielewicz,

— η Σουηδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις A. Falk και C. Meyer-Seitz,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον S. Hathaway, επικουρούμενο από την S. Lee, barrister,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την S. Grünheid και τον R. Troosters,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 7ης Σεπτεμβρίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ L 190, σ. 1, στο εξής: απόφαση-πλαίσιο) και, ιδίως, της αρχής ne bis in idem.

2 Η ως άνω αίτηση υποβλήθηκε στο πλαίσιο της εκτελέσεως στη Γερμανία ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας που κίνησαν οι ιταλικές αρχές εναντίον του G. Mantello και 76 ακόμη ατόμων για τους οποίους υπάρχουν υπόνοιες ότι είχαν οργανώσει εμπόριο κοκαΐνης στην περιοχή της Vittoria (Ιταλία).

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Η πρώτη, η πέμπτη, η όγδοη, η δέκατη και η δωδέκατη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως-πλαισίου έχουν ως εξής:

«(1) Σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Τάμπερε της 15ης και 16ης Οκτωβρίου 1999 και ιδίως το σημείο 35, θα πρέπει να καταργηθεί, μεταξύ των κρατών μελών, η τυπική διαδικασία έκδοσης για πρόσωπα τα οποία προσπαθούν να διαφύγουν της δικαιοσύνης αφού έχουν καταδικαστεί τελεσίδικα και να προβλεφθούν ταχύτερες διαδικασίες έκδοσης των υπόπτων για αξιόποινες πράξεις.

[…]

(5) Ο στόχος που έχει θέσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, να αποτελέσει ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, συνεπάγεται την κατάργηση της έκδοσης μεταξύ κρατών μελών και την αντικατάστασή της από σύστημα παράδοσης

μεταξύ δικαστικών αρχών. Εξάλλου, η εισαγωγή ενός νέου απλουστευμένου συστήματος παράδοσης προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, προς το σκοπό της εκτέλεσης καταδικαστικών ποινικών αποφάσεων ή ποινικής δίωξης επιτρέπει να αρθούν η πολυπλοκότητα και το ενδεχόμενο καθυστερήσεων που είναι εγγενή στις ισχύουσες διαδικασίες έκδοσης. Οι κλασικές σχέσεις συνεργασίας που ισχύουν μέχρι σήμερα μεταξύ κρατών μελών θα πρέπει να δώσουν τη θέση τους σε σύστημα ελεύθερης κυκλοφορίας τόσο των προδικαστικών όσο και των οριστικών ποινικών αποφάσεων, σε ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

[…]

(8) Οι αποφάσεις για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης πρέπει να υπόκεινται σε επαρκή έλεγχο, πράγμα που σημαίνει ότι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους στο οποίο συνελήφθη το καταζητούμενο πρόσωπο θα πρέπει να αποφασίζει σχετικά με την παράδοσή του.

[…]

(10) Ο μηχανισμός του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης βασίζεται σε υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών. Η εφαρμογή του εν λόγω μηχανισμού δύναται να ανασταλεί μόνον στην περίπτωση σοβαρής και διαρκούς παραβίασης από κράτος μέλος των αρχών που διατυπώνονται στο άρθρο 6 παράγραφος 1 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία διαπιστώνεται από το Συμβούλιο κατ' εφαρμογή του άρθρου 7 παράγραφος 1 της εν λόγω συνθήκης με τις συνέπειες που προβλέπονται στην παράγραφο 2 του ιδίου άρθρου.

[…]

(12) Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται από το άρθρο 6 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και εκφράζονται στο χάρτη θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης [...], ιδίως δε στο κεφάλαιο VI αυτού. Καμία από τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο ώστε να απαγορεύει την άρνηση παράδοσης προσώπου για το οποίο έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εφόσον αντικειμενικά στοιχεία δείχνουν ότι το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδίδεται προς το σκοπό της δίωξης ή τιμωρίας προσώπου λόγω του φύλου, της φυλής, της θρησκείας, της εθνοτικής καταγωγής, της ιθαγένειας, της γλώσσας, των πολιτικών φρονημάτων ή του γενετήσιου προσανατολισμού [του] ή ότι η θέση του προσώπου αυτού μπορεί να επιδεινωθεί για οποιονδήποτε από τους προαναφερόμενους λόγους.

[...]»

4 Το άρθρο 1 της αποφάσεως-πλαισίου προβλέπει τα εξής:

«1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.

2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.»

Το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως-πλαισίου ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης μπορεί να εκδίδεται για πράξεις που τιμωρούνται από το δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης του σχετικού εντάλματος (εφεξής καλούμενο "κράτος εκδόσεως του εντάλματος") με στερητική της ελευθερίας ποινή ή με στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας ανώτατης διάρκειας τουλάχιστον δώδεκα μηνών ή, εάν έχει ήδη επιβληθεί ποινή ή μέτρο ασφαλείας, για απαγγελθείσες καταδίκες διάρκειας τουλάχιστον τεσσάρων μηνών.

2. Η παράδοση βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης υπό τις προϋποθέσεις της παρούσας απόφασης–πλαίσιο και χωρίς έλεγχο του διττού αξιοποίνου της πράξης, χωρεί για τις ακόλουθες αξιόποινες πράξεις, εφόσον τιμωρούνται στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος με στερητική της ελευθερίας ποινή ή στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφάλειας ανώτατης διάρκειας τουλάχιστον τριών ετών και όπως ορίζονται από το δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος:

— συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση,

[…]

— παράνομη διακίνηση ναρκωτικών και ψυχοτρόπων ουσιών,

[…]».

6 Το άρθρο 3 της αποφάσεως-πλαισίου, που έχει τον τίτλο «Λόγοι υποχρεωτικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», έχει ως εξής:

«Η [δικαστική αρχή εκτέλεσης] αρνείται την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στις ακόλουθες περιπτώσεις:

[…]

2) εάν από τις πληροφορίες που διαθέτει η δικαστική αρχή εκτέλεσης προκύπτει ότι ο καταζητούμενος έχει δικασθεί τελεσιδίκως για τις ίδιες πράξεις από κράτος μέλος υπό τον όρο ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η καταδίκη έχει εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους της καταδίκης·

[…]».

7 Το άρθρο 15 της αποφάσεως-πλαισίου, που έχει τον τίτλο «Απόφαση για την παράδοση», ορίζει τα εξής:

«1. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης αποφασίζει, εντός των προθεσμιών και υπό τους όρους που καθορίζονται στην παρούσα απόφαση-πλαίσιο, για την παράδοση του προσώπου.

2. Εάν η δικαστική αρχή εκτέλεσης κρίνει ότι οι πληροφορίες που διαβιβάσθηκαν από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος δεν αρκούν ώστε να της επιτρέψουν να αποφασίσει για την παράδοση, ζητεί την κατεπείγουσα προσκόμιση των απαραίτητων συμπληρωματικών πληροφοριών, ιδίως σε σχέση με τα άρθρα 3 έως 5 και το άρθρο 8, και μπορεί να τάξει προθεσμία για την παραλαβή τους, λαμβάνοντας υπόψη της ότι είναι αναγκαίο να τηρηθούν οι προθεσμίες που ορίζονται στο άρθρο 17.

3. Η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος μπορεί να διαβιβάζει οποτεδήποτε στη δικαστική αρχή εκτέλεσης κάθε επιπλέον χρήσιμη πληροφορία.»

8 Το άρθρο 54 της συμβάσεως εφαρμογής της Συμφωνίας του Σένγκεν, της 14ης Ιουνίου 1985, μεταξύ των κυβερνήσεων των κρατών της Οικονομικής Ένωσης Μπενελούξ, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Γαλλικής Δημοκρατίας, σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα (ΕΕ 2000,

L 239, σ. 19), που υπογράφηκε στο Σένγκεν (Λουξεμβούργο) στις 19 Ιουνίου 1990 (στο εξής: ΣΕΣΣ), ορίζει τα εξής:

«Όποιος καταδικάσθηκε αμετάκλητα από ένα συμβαλλόμενο μέρος δεν μπορεί να διωχθεί από ένα άλλο συμβαλλόμενο μέρος για τα ίδια πραγματικά περιστατικά, υπό τον όρον όμως ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή έχει ήδη εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με τους νόμους του συμβαλλομένου μέρους που επέβαλε την καταδίκη.»

9 Το άρθρο 57, παράγραφοι 1 και 2, της ΣΕΣΣ ορίζει τα εξής:

«1. Όταν κάποιος κατηγορείται για μια αξιόποινη πράξη από ένα συμβαλλόμενο μέρος και οι αρμόδιες αρχές αυτού του μέρους έχουν λόγους να πιστεύουν ότι η κατηγορία αφορά τα ίδια πραγματικά περιστατικά για τα οποία δικάστηκε ήδη αμετάκλητα από ένα άλλο συμβαλλόμενο μέρος, οι αρχές αυτές θα ζητήσουν, εάν το θεωρούν αναγκαίο, τις κατάλληλες πληροφορίες από τις αρμόδιες αρχές του συμβαλλομένου μέρους, στο έδαφος του οποίου έχει ήδη εκδοθεί μια απόφαση.

2. Οι ζητούμενες πληροφορίες θα χορηγούνται όσο το δυνατόν συντομότερα και λαμβάνονται υπόψη περαιτέρω κατά την εκκρεμή διαδικασία.»

10 Από την ενημέρωση σχετικά με την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της Συνθήκης του Άμστερνταμ, η οποία δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* την 1η Μαΐου 1999 (ΕΕ L 114, σ. 56), προκύπτει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας προέβη σε δήλωση κατά το άρθρο 35, παράγραφος 2, ΕΕ, με την οποία αποδέχθηκε την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να αποφαίνεται προδικαστικώς σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 35, παράγραφος 3, στοιχείο β΄, ΕΕ.

Τα εθνικά δίκαια

Το γερμανικό δίκαιο

11 Το άρθρο 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαισίου μεταφέρθηκε στο γερμανικό δίκαιο με το άρθρο 83, σημείο 1, του νόμου της 23ης Δεκεμβρίου 1982 περί διεθνούς δικαστικής συνδρομής σε ποινικές υποθέσεις [Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (IRG)], όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο περί ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως της 20ής Ιουλίου 2006 [Europäisches Haftbefehlsgesetz, *BGBI.* 2006 I, σ. 1721 (EuHbG)]. Το ως άνω άρθρο, που έχει τον τίτλο «Συμπληρωματικές προϋποθέσεις παραδεκτού», ορίζει τα εξής:

«Η έκδοση δεν επιτρέπεται όταν

1. Ο διωκόμενος έχει δικασθεί αμετάκλητα από άλλο κράτος μέλος για την ίδια πράξη στην οποία στηρίζεται η αίτηση εκδόσεως, υπό τον όρο ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή έχει εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους της καταδίκης […].

[…]»

Το ιταλικό δίκαιο

12 Τα άρθρα 73 και 74 του διατάγματος 309 του Προέδρου της Δημοκρατίας, της 9ης Οκτωβρίου 1990, για την έγκριση κωδικοποιημένου κειμένου των νόμων σχετικά με τις ναρκωτικές ουσίες και τις ψυχοτρόπους ουσίες, την πρόληψη και τη θεραπεία της τοξικομανίας και την επανένταξη (στο εξής: ΠΔ 309/90) έχουν ως εξής:

«Άρθρο 73. Παράνομη παραγωγή, διακίνηση και κατοχή ναρκωτικών ουσιών ή ψυχοτρόπων ουσιών

1. Όποιος, άνευ της κατά το άρθρο 17 αδείας, καλλιεργεί, παράγει, παρασκευάζει, λαμβάνει δι' επεξεργασίας, εξευγενίζει, προσφέρει προς πώληση ή πωλεί, παραχωρεί, διανέμει, εμπορεύεται, μεταφέρει, προμηθεύει, αποστέλλει, μεταφέρει ή αποστέλλει υπό διαμετακόμιση ή παραδίδει για οποιονδήποτε σκοπό ναρκωτικές ουσίες ή ψυχοτρόπους ουσίες τιμωρείται με ποινή κάθειρξης από έξι έως είκοσι ετών και χρηματική ποινή 26 000 έως 260 000 ευρώ […].

[…]

6. Επιβάλλεται βαρύτερη ποινή αν η πράξη τελείται από τρία ή περισσότερα άτομα, τα οποία ενεργούν από κοινού.

Άρθρο 74. Ένωση έχουσα ως σκοπό την παράνομη διακίνηση ναρκωτικών ουσιών ή ψυχοτρόπων ουσιών

1. Όταν τρία ή περισσότερα άτομα συγκροτούν ένωση προκειμένου να διαπράξουν περισσότερα από τα αδικήματα του άρθρου 73, εκείνος που έχει την πρωτοβουλία για την ίδρυση της ενώσεως, την ιδρύει, τη διευθύνει, την οργανώνει ή τη χρηματοδοτεί τιμωρείται με ποινή κάθειρξης τουλάχιστον είκοσι ετών.

2. Όποιος συμμετέχει στην ένωση τιμωρείται με ποινή κάθειρξης τουλάχιστον δέκα ετών.

3. Επιβάλλεται βαρύτερη ποινή αν ο αριθμός των συμμετεχόντων ισούται με το δέκα […].

[…]»

13 Κατά το άρθρο 649 του ιταλικού Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, «[κ]ατά του αθωωθέντος ή καταδικασθέντος με απόφαση ή διάταξη ποινικού δικαστηρίου που έχει καταστεί αμετάκλητη δεν μπορεί να κινηθεί νέα ποινική διαδικασία για την ίδια πράξη ακόμη κι αν αυτή τυγχάνει διαφορετικής εκτιμήσεως σε ό,τι αφορά τον νομικό της χαρακτηρισμό, τη σοβαρότητά της ή τις περιστάσεις».

14 Πάντως, κατά τα εκτεθέντα από την Ιταλική Κυβέρνηση, από τη νομολογία του Corte suprema di cassazione (Ακυρωτικού Δικαστηρίου) προκύπτει ότι «η ένσταση του άρθρου 649 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας δεν μπορεί να προβληθεί όταν η αμετακλήτως κριθείσα πράξη συρρέει κατ' ιδέαν με άλλα αδικήματα, εφόσον η συμπεριφορά για την οποία έχει ήδη εκδοθεί αμετάκλητη απόφαση μπορεί να επαναχαρακτηρισθεί ως πραγματικό στοιχείο και να υπαχθεί, κατόπιν διαφορετικής ή εναλλακτικής εκτιμήσεως, σε ευρύτερου περιεχομένου αξιόποινη πράξη».

Τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

15 Στις 7 Νοεμβρίου 2008, το Tribunale di Catania (Ιταλία) εξέδωσε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως (στο εξής: ένταλμα συλλήψεως) κατά του G. Mantello, με το οποίο ζητούσε τη σύλληψη και την παράδοσή του στις ιταλικές αρχές στο πλαίσιο της ασκηθείσας κατ' αυτού ποινικής διώξεως. Το ως άνω ένταλμα συλλήψεως στηρίζεται σε εθνικό ένταλμα συλλήψεως της 5ης Σεπτεμβρίου 2008, εκδοθέν από το ίδιο δικαστήριο κατά του G. Mantello και 76 ακόμη συγκατηγορουμένων του.

16 Το ένταλμα συλλήψεως θεμελιώνεται σε δύο αδικήματα τα οποία προσάπτονται στον G. Mantello.

17 Αφενός, φέρεται ότι συμμετείχε, κατά το χρονικό διάστημα από τον Ιανουάριο του 2004 έως τον Νοέμβριο του 2005, στο πλαίσιο εγκληματικής οργανώσεως που αποτελούνταν από τουλάχιστον δέκα άλλα άτομα, σε οργανωμένη διακίνηση κοκαΐνης στη Vittoria, σε άλλες ιταλικές πόλεις, καθώς και στη Γερμανία. Ο G. Mantello είχε αναλάβει όχι μόνον τον ρόλο του μεταφορέα και του μεσάζοντος, αλλά ήταν επίσης υπεύθυνος για την προμήθεια κοκαΐνης και για την εμπορία της. Σύμφωνα με το άρθρο 74, παράγραφοι 1 και 3, του ΠΔ 309/90, οι πράξεις αυτές επισύρουν, κατά το ιταλικό δίκαιο, ποινή κάθειρξης τουλάχιστον 20 ετών.

18 Αφετέρου, κατά το ως άνω χρονικό διάστημα και στους προαναφερθέντες τόπους, ενεργώντας ατομικώς ή σε συνέργεια με άλλους, απέκτησε παρανόμως κοκαΐνη, την κατείχε και τη μετέφερε, την πώλησε ή την παραχώρησε σε τρίτους. Για τις πράξεις αυτές απειλείται κατά το ιταλικό δίκαιο ποινή κάθειρξης από 8 έως 20 ετών, μπορεί δε να επιβληθεί και βαρύτερη ποινή.

19 Συναφώς, στον G. Mantello προσάπτεται ως επιβαρυντική περίσταση ότι μέσω του οργανωμένου δικτύου παραδόθηκε κοκαΐνη σε ανήλικο.

20 Σύμφωνα με τα στοιχεία που περιλαμβάνει το εθνικό ένταλμα συλλήψεως, από τον Ιανουάριο του 2004 διάφορες προανακριτικές αρχές πραγματοποίησαν έρευνες σχετικά με παράνομη διακίνηση κοκαΐνης στην περιοχή της Vittoria. Οι έρευνες συνίσταντο μεταξύ άλλων σε μεγάλης κλίμακας παρακολουθήσεις τηλεφωνικών συνδιαλέξεων που αποκάλυψαν την ύπαρξη οργανωμένου δικτύου, το οποίο περιελάμβανε δύο εγκληματικές ενώσεις, οπότε είχε εφαρμογή το άρθρο 74 του ΠΔ 309/90. Περαιτέρω, η παρακολούθηση τηλεφωνημάτων του G. Mantello κατά το χρονικό διάστημα από 19 Ιανουαρίου έως 13 Σεπτεμβρίου 2005 επιβεβαίωσε τη συμμετοχή του στο εν λόγω δίκτυο. Εξάλλου, προανακριτικοί υπάλληλοι παρακολούθησαν τον G. Mantello σε ορισμένες από τις μετακινήσεις του, ιδίως μεταξύ Σικελίας (Ιταλία) και Μιλάνου (Ιταλία) στις 28 Ιουλίου και 12 Αυγούστου 2005 και μεταξύ Σικελίας, Esslingen (Γερμανία) και Κατάνης στις 12 Σεπτεμβρίου 2005.

21 Κατά την τελευταία αυτή μετακίνηση, ο G. Mantello αγόρασε 150 γραμμάρια κοκαΐνης στο Esslingen και, κατά την επιστροφή του το βράδυ της 13ης Σεπτεμβρίου 2005, ενώ αποβιβαζόταν από το τραίνο στον σιδηροδρομικό σταθμό της Κατάνης, συνελήφθη από την αστυνομία σιδηροδρόμων η οποία τον υπέβαλε σε σωματική έρευνα και ανακάλυψε ότι μετέφερε δύο σακουλάκια που περιείχαν, αντιστοίχως, 9,5 και 145,96 γραμμάρια κοκαΐνης, τα οποία αντιστοιχούσαν σε ποσότητα 599 έως 719 ατομικών δόσεων.

22 Με απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2005, το Tribunale di Catania καταδίκασε τον G. Mantello σε ποινή φυλάκισης 3 ετών, 6 μηνών και 20 ημερών και σε χρηματική ποινή 13 000 ευρώ. Με το κατηγορητήριο η εισαγγελική αρχή κατηγορούσε τον G. Mantello ότι στις 13 Σεπτεμβρίου 2005 είχε στην κατοχή του παρανόμως 155,46 γραμμάρια κοκαΐνης προοριζόμενης για μεταπώληση. Το Tribunale di Catania εκτίμησε ότι τα ως άνω πραγματικά περιστατικά είχαν αποδειχθεί. Κατ' αίτηση του G. Mantello, η απόφαση του εν λόγω δικαστηρίου εκδόθηκε με συνοπτική διαδικασία, με αποτέλεσμα να τύχει μειώσεως της ποινής του. Με απόφαση της 18ης Απριλίου 2006, το Corte d'apello di Catania (Εφετείο Κατάνης) επικύρωσε την απόφαση του ως άνω δικαστηρίου.

23 Εν συνεχεία, το Tribunale di Catania μείωσε την ποινή του G. Mantello, με αποτέλεσμα αυτός να εκτίσει πραγματικά μόνο ποινή φυλάκισης 10 μηνών και 20 ημερών και να μειωθεί η χρηματική ποινή του.

24 Έχοντας λάβει γνώση του εντάλματος συλλήψεως μέσω του συστήματος πληροφοριών Σένγκεν (SIS) στις 3 Δεκεμβρίου 2008, η Generalstaatsanwaltschaft Stuttgart (Εισαγγελία Εφετών Στουτγκάρδης) φρόντισε ώστε ο G. Mantello να συλληφθεί στις 29 Δεκεμβρίου 2008 στην κατοικία του και να εμφανισθεί ενώπιον του Amtsgericht Stuttgart. Κατά την ακρόασή του, ο G. Mantello αντιτάχθηκε στην παράδοσή του στη δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος και δεν παραιτήθηκε από τη δυνατότητα επικλήσεως της αρχής της ειδικότητας. Κατ' αίτηση της εν λόγω εισαγγελικής αρχής, το Oberlandesgericht Stuttgart ζήτησε από τις ιταλικές αρχές, στις 22 Ιανουαρίου 2009, να ελέγξουν αν η απόφαση που είχε εκδώσει στις 30 Νοεμβρίου 2005 το Tribunale di Catania εμπόδιζε την εκτέλεση του εντάλματος συλλήψεως.

25 Μη έχοντας λάβει καμία πληροφορία από τις ως άνω αρχές, το Oberlandesgericht Stuttgart αποφάσισε στις 20 Μαρτίου 2009 να αναστείλει την εκτέλεση του εντάλματος συλλήψεως. Επιπλέον, δεδομένης της δυσχέρειας που παρουσίαζε η υπόθεση της κύριας δίκης τόσο από απόψεως πραγματικών περιστατικών όσο και από νομικής απόψεως, το ως άνω δικαστήριο διόρισε αυτεπαγγέλτως συνήγορο στον G. Mantello.

26 Στη συνέχεια και σε απάντηση της αιτήσεως της δικαστικής αρχής εκτελέσεως για παροχή πληροφοριών, η ανακρίτρια δικαστής του Tribunale di Catania εξήγησε τελικά, στις 4 Απριλίου 2009, υπό την ιδιότητά της ως δικαστικής αρχής εκδόσεως του εντάλματος συλλήψεως, ότι η απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2005 δεν εμπόδιζε τη δίωξη την οποία αφορούσε το ένταλμα συλλήψεως και ότι δεν συνέτρεχε επομένως περίπτωση εφαρμογής της αρχής ne bis in idem. Η Εισαγγελία Εφετών Στουτγκάρδης ζήτησε έτσι από το αιτούν δικαστήριο να εκτελέσει το ένταλμα συλλήψεως.

27 Το Oberlandesgericht Stuttgart διερωτάται εντούτοις αν μπορεί να αρνηθεί να εκτελέσει το ένταλμα συλλήψεως που εκδόθηκε για τα ποινικά αδικήματα οργανωμένου εγκλήματος καθόσον, κατά το εν λόγω δικαστήριο, οι ιταλικές προανακριτικές αρχές διέθεταν ήδη, κατά το χρονικό σημείο της προανάκρισης που οδήγησε στην καταδίκη του G. Mantello για κατοχή κοκαΐνης με σκοπό τη μεταπώληση, επαρκείς αποδείξεις ώστε να του απαγγείλουν κατηγορίες και να ασκήσουν δίωξη εις βάρος του για τα αδικήματα τα οποία αφορά το ένταλμα συλλήψεως, ιδίως δε για διακίνηση ναρκωτικών στο πλαίσιο οργανωμένης συμμορίας. Εντούτοις, για τους σκοπούς της προανακρίσεως, οι ως άνω αρχές, προκειμένου να εξαρθρώσουν αυτό το δίκτυο διακίνησης και να συλλάβουν τους λοιπούς εμπλεκομένους, δεν γνωστοποίησαν στην ανακρίτρια δικαστή τις πληροφορίες και τα αποδεικτικά στοιχεία που διέθεταν ούτε ζήτησαν τότε να ασκηθεί ποινική δίωξη για τις πράξεις αυτές.

28 Σύμφωνα με το αιτούν δικαστήριο, κατά το γερμανικό δίκαιο, όπως ερμηνεύεται από το Bundesgerichtshof, η εκ των υστέρων δίωξη για έγκλημα ενώσεως προσώπων είναι κατ' αρχήν δυνατή, αν, αφενός, αντικείμενο της πρότερης κατηγορίας και δικαστικής εξετάσεως αποτέλεσαν μόνο μεμονωμένες πράξεις του μέλους μιας τέτοιας ενώσεως και αν, αφετέρου, ο κατηγορούμενος δεν μπορούσε να έχει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς το ότι η προηγούμενη διαδικασία περιελάμβανε όλες τις σχετικές με τη δράση της ενώσεως πράξεις. Εντούτοις, το αιτούν δικαστήριο μάλλον δεν υιοθετεί πλήρως την άποψη αυτή του Bundesgerichtshof. Ειδικότερα, εισηγείται να προστεθεί μια τρίτη προϋπόθεση, δηλαδή το να μην ήταν γνωστό στις προανακριτικές αρχές, κατά το χρονικό σημείο της δικαστικής αποφάσεως για τη μεμονωμένη πράξη, ότι υπήρχαν και άλλες επιμέρους πράξεις και γενικώς έγκλημα ενώσεως προσώπων, πράγμα που ακριβώς δεν ίσχυε στην περίπτωση των προανακριτικών αρχών στην Ιταλία.

29 Επιπλέον, το Oberlandesgericht Stuttgart επισημαίνει ότι, αφενός, στην υπόθεση της κύριας δίκης απουσιάζει το διακρατικό στοιχείο, καθόσον το εν δυνάμει «idem» συνίσταται σε δικαστική απόφαση προερχόμενη από το ίδιο το κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος και όχι από άλλο κράτος μέλος. Αφετέρου, το εν λόγω δικαστήριο παρατηρεί ότι το Δικαστήριο δεν έχει ακόμη εκδώσει απόφαση για την έννοια των «ίδιων πράξεων» στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως. Το ως άνω δικαστήριο διερωτάται αν η διαμορφωθείσα στο πλαίσιο της ΣΕΣΣ νομολογία μπορεί να ισχύσει σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης.

30 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Oberlandesgericht Stuttgart αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Η εκτίμηση περί του αν πρόκειται για "ίδιες πράξεις", κατά την έννοια του άρθρου 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαισίου […], πρέπει να γίνεται βάσει:

α) του δικαίου του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος, ή

β) του δικαίου του κράτους μέλους εκτελέσεως, ή

γ) της αυτοτελούς, στο πλαίσιο του δικαίου της Ενώσεως ερμηνείας της έννοιας "ίδιες πράξεις";

2) Συνιστά [η παράνομη εισαγωγή ναρκωτικών ουσιών] "ίδια πράξη" κατά την έννοια του άρθρου 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαισίου [με τη] συμμετοχ[ή] σε συμμορία με σκοπό την παράνομη διακίνηση ναρκωτικών ουσιών, όταν οι διενεργούσες την προανάκριση αρχές είχαν, κατά τον χρόνο εκδόσεως της καταδικαστικής αποφάσεως λόγω παράνομης εισαγωγής ναρκωτικών, πληροφορίες και αποδείξεις, κατά τις οποίες υφίστατο υπόνοια συμμετοχής στη συμμορία, πλην όμως, για λόγους προανακριτικής τακτικής, δεν έθεσαν υπόψη του δικαστηρίου τις σχετικές πληροφορίες και αποδείξεις και ως εκ τούτου δεν άσκησαν ποινική δίωξη;»

31 Κατόπιν αιτήματος του αιτούντος δικαστηρίου, το οποίο υπαγορευόταν από τη μέριμνά του να μην επιμηκυνθεί η διαδικασία της παράδοσης την οποία είχαν ζητήσει οι ιταλικές αρχές, το επιληφθέν τμήμα εξέτασε κατά πόσον ήταν αναγκαίο να εφαρμοσθεί στην υπό κρίση υπόθεση η επείγουσα διαδικασία του άρθρου 104 β του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Με απόφαση της 20ής Ιουλίου 2009, η οποία ελήφθη κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 1, τέταρτο εδάφιο, του εν λόγω άρθρου, το επιληφθέν τμήμα αποφάσισε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να μη δεχθεί το ως άνω αίτημα.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

32 Με τα ερωτήματά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί αν, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, μπορεί να αρνηθεί να εκτελέσει το ένταλμα συλλήψεως βάσει του άρθρου 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαισίου.

33 Πράγματι, από το πρώτο ερώτημα, το οποίο αφορά το αν η έννοια των «ίδιων πράξεων» του εν λόγω άρθρου 3, σημείο 2, συνιστά αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης, συνάγεται ότι, κατά την άποψη του αιτούντος δικαστηρίου, αν η έννοια αυτή καθοριζόταν μόνο βάσει του δικαίου του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος ή του δικαίου του κράτους μέλους εκτελέσεως, το ως άνω δικαστήριο θα ήταν υποχρεωμένο να παραδώσει τον G. Mantello. Ειδικότερα, αφενός, κατά το γερμανικό δίκαιο, όπως ερμηνεύεται από το Bundesgerichtshof, η εκ των υστέρων δίωξη για έγκλημα ενώσεως προσώπων είναι κατ' αρχήν δυνατή εφόσον αντικείμενο της πρότερης κατηγορίας και δικαστικής εξετάσεως αποτέλεσαν μόνο μεμονωμένες πράξεις του μέλους μιας τέτοιας ενώσεως και εφόσον ο κατηγορούμενος δεν μπορούσε να έχει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς το ότι η προηγούμενη διαδικασία περιελάμβανε όλες τις σχετικές με τη δράση της ενώσεως πράξεις. Αφετέρου, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του Corte suprema di cassazione, της οποίας γίνεται μνεία στη σκέψη 14 της παρούσας αποφάσεως, και των πληροφοριών που εκτίθενται στη σκέψη 26 της παρούσας αποφάσεως και τις οποίες παρέσχε στο αιτούν δικαστήριο στις 4 Απριλίου 2009 η ανακρίτρια δικαστής του Tribunale di Catania, η απόφαση

της 30ής Νοεμβρίου 2005 την οποία εξέδωσε το ως άνω δικαστήριο δεν εμποδίζει, κατά το ιταλικό δίκαιο, τη δίωξη βάσει κατηγοριών όπως αυτές που περιέχονται στο ένταλμα συλλήψεως.

34 Αντιστρόφως, αν η έννοια των «ίδιων πράξεων» που περιλαμβάνεται στο άρθρο 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαισίου χαρακτηρισθεί ως αυτοτελής έννοια του δικαίου της Ένωσης, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί, με το δεύτερο ερώτημα, αν, διαφορετικά απ' ό,τι ισχύει βάσει του γερμανικού και του ιταλικού δικαίου όπως ερμηνεύονται από τα ανώτατα δικαστήρια των ως άνω κρατών μελών, η διάταξη αυτή της αποφάσεως-πλαισίου προϋποθέτει, προκειμένου να είναι επιτρεπτή η άσκηση διώξεως κατά προσώπου βάσει κατηγοριών ευρύτερων από εκείνες για τις οποίες έχει ήδη εκδοθεί αμετάκλητη απόφαση αφορώσα μεμονωμένη πράξη, να μην ήταν γνωστό στις προανακριτικές αρχές, κατά το χρονικό σημείο της πρώτης απαγγελίας κατηγορίας που οδήγησε στην έκδοση της ως άνω αμετάκλητης αποφάσεως, ότι υπήρχαν και άλλες επιμέρους πράξεις και γενικώς έγκλημα ενώσεως προσώπων, πράγμα που ακριβώς δεν ίσχυε στην περίπτωση των προανακριτικών αρχών στην Ιταλία.

35 Προεισαγωγικώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει ειδικότερα από το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως-πλαισίου και από την πέμπτη και την έβδομη αιτιολογική σκέψη της, σκοπός της αποφάσεως αυτής είναι η αντικατάσταση του πολυμερούς συστήματος εκδόσεως μεταξύ των κρατών μελών από σύστημα παραδόσεως μεταξύ δικαστικών αρχών των προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, με σκοπό την εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων ή την άσκηση διώξεων, σύστημα το οποίο βασίζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως (απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, C-123/08, Wolzenburg, Συλλογή 2009, σ. I-9621, σκέψη 56).

36 Η αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως, που διαπνέει την όλη οικονομία της αποφάσεως-πλαισίου, συνεπάγεται, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 2, αυτής, ότι τα κράτη μέλη καταρχήν υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως (απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 2008, C-388/08 PPU, Leymann και Pustovarov, Συλλογή 2008, σ. I-8983, σκέψη 51).

37 Πράγματι, τα κράτη μέλη μπορούν να αρνηθούν να εκτελέσουν τέτοιο ένταλμα μόνο στις περιπτώσεις υποχρεωτικής μη εκτελέσεως που προβλέπονται στο άρθρο 3 της αποφάσεως-πλαισίου καθώς και στις περιπτώσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 4 αυτής (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Leymann και Pustovarov, σκέψη 51).

38 Συναφώς, δεν μπορεί να επαφίεται στην κρίση των δικαστικών αρχών κάθε κράτους μέλους να ερμηνεύσουν βάσει του εθνικού τους δικαίου την έννοια των «ίδιων πράξεων» που περιλαμβάνεται στο άρθρο 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαισίου. Πράγματι, από την απαίτηση ενιαίας εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης προκύπτει ότι, καθόσον η ως άνω διάταξη δεν παραπέμπει στο δίκαιο των κρατών μελών σε ό,τι αφορά την ως άνω έννοια, αυτή πρέπει να ερμηνεύεται, σε ολόκληρη την Ένωση, κατά τρόπο αυτοτελή και ενιαίο (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 17ης Ιουλίου 2008, C-66/08, Kozłowski, Συλλογή 2008, σ. I-6041, σκέψεις 41 και 42). Αποτελεί επομένως αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης, η οποία, λόγω της ιδιότητάς της αυτής, μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αιτήσεως εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως οποιουδήποτε δικαστηρίου έχει επιληφθεί σχετικής διαφοράς, υπό τις προϋποθέσεις που καθορίζονται στον τίτλο VII του πρωτοκόλλου αριθ. 36 της ΣΛΕΕ, σχετικά με τις μεταβατικές διατάξεις.

39 Πρέπει να επισημανθεί ότι και στο άρθρο 54 της ΣΕΣΣ περιέχεται η αντίστοιχη έννοια των «ίδιων πραγματικών περιστατικών». Στο πλαίσιο αυτό, ο εν λόγω όρος ερμηνεύθηκε υπό την έννοια ότι αφορούσε μόνο το υποστατό των πραγματικών περιστατικών και περιελάμβανε ένα σύνολο συγκεκριμένων περιστάσεων που συνδέονταν άρρηκτα μεταξύ τους, ανεξαρτήτως του νομικού χαρακτηρισμού των ως άνω πραγματικών περιστατικών ή του προστατευομένου εννόμου συμφέροντος (βλ. αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 2006, C-436/04, Van Esbroeck, Συλλογή 2006, σ. I-2333, σκέψεις 27, 32 και 36, καθώς και της 28ης Σεπτεμβρίου 2006, C-150/05, Van Straaten, Συλλογή 2006, σ. I-9327, σκέψεις 41, 47 και 48).

40 Δεδομένου του κοινού σκοπού των άρθρων 54 της ΣΕΣΣ και 3, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου να μην υποβληθεί εκ νέου ένα πρόσωπο σε ποινική δίωξη ή ποινική δίκη για τις ίδιες πράξεις, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ερμηνεία της ως άνω έννοιας στο πλαίσιο της ΣΕΣΣ ισχύει και για την απόφαση-πλαίσιο.

41 Όταν γνωστοποιείται στη δικαστική αρχή εκτελέσεως η ύπαρξη σε κράτος μέλος αμετάκλητης αποφάσεως για τις «ίδιες πράξεις» με εκείνες τις οποίες αφορά το υποβληθέν ενώπιόν της ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, η εν λόγω αρχή οφείλει, σύμφωνα με το άρθρο 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαισίου, να αρνηθεί να εκτελέσει το εν λόγω ένταλμα συλλήψεως, υπό τον όρο ότι, σε περίπτωση καταδίκης, η ποινή έχει εκτιθεί ή εκτίεται ή δεν μπορεί πλέον να εκτιθεί σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους της καταδίκης.

42 Με την αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι εκ πρώτης όψεως τείνει να θεωρήσει ότι η πράξη επί της οποίας θεμελιώνεται η αμετάκλητη απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2005, ήτοι η κατοχή από τον G. Mantello 155,46 γραμμαρίων κοκαΐνης στις 13 Σεπτεμβρίου 2005 στη Vittoria, διαφέρει, υπό το πρίσμα της έννοιας των «ίδιων πράξεων», από τις πράξεις τις οποίες αφορά το ένταλμα συλλήψεως, ήτοι, αφενός, τη συμμετοχή του G. Mantello μεταξύ Ιανουαρίου του 2004 και Νοεμβρίου του 2005 στην εγκληματική οργάνωση ως μεταφορέα, μεσάζοντος και προμηθευτή, καθώς και, αφετέρου, την παράνομη κατοχή ναρκωτικών κατά το ίδιο χρονικό διάστημα σε διάφορες ιταλικές και γερμανικές πόλεις.

43 Έτσι, πρέπει να θεωρηθεί ότι, στην πραγματικότητα, τα ερωτήματα του αιτούντος δικαστηρίου αφορούν μάλλον την έννοια της «αμετάκλητης αποφάσεως» παρά την έννοια των «ίδιων πράξεων». Πράγματι, το ως άνω δικαστήριο διερωτάται αν, καθόσον οι Ιταλοί προανακριτικοί υπάλληλοι διέθεταν, κατά το χρονικό σημείο εκδόσεως

της αποφάσεως της 30ής Νοεμβρίου 2005, αποδεικτικά στοιχεία για πράξεις διαπραχθείσες κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ Ιανουαρίου του 2004 και Νοεμβρίου του 2005, βάσει των οποίων θα μπορούσαν να αποδειχθούν τα αδικήματα της συμμετοχής του G. Mantello στην εγκληματική οργάνωση και της παράνομης κατοχής ναρκωτικών, η απόφαση αυτή θα ήταν δυνατόν να θεωρηθεί όχι μόνο ως αμετάκλητη καταδικαστική απόφαση καλύπτουσα τη μεμονωμένη πράξη της 13ης Σεπτεμβρίου 2005 η οποία χαρακτηρίσθηκε ως αδίκημα παράνομης κατοχής ναρκωτικών προοριζόμενων για μεταπώληση, αλλά και ως απόφαση εμποδίζουσα τη μεταγενέστερη δίωξη βάσει κατηγοριών όπως αυτές που περιέχονται στο ένταλμα συλλήψεως.

44 Ειδικότερα, το ως άνω δικαστήριο διερωτάται αν, βάσει του γεγονότος ότι οι προανακριτικές αρχές διέθεταν αποδεικτικά στοιχεία για τις πράξεις που στοιχειοθετούσαν τα αναφερόμενα στο ένταλμα συλλήψεως αδικήματα αλλά δεν τα υπέβαλαν προς εκτίμηση ενώπιον του Tribunale di Catania όταν αυτό αποφάνθηκε επί της μεμονωμένης πράξεως της 13ης Σεπτεμβρίου 2005, μπορεί να θεωρηθεί ότι υφίσταται απόφαση δυνάμενη να εξομοιωθεί με αμετάκλητη απόφαση για τις πράξεις που εκτίθενται στο ως άνω ένταλμα συλλήψεως.

45 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο εκζητούμενος θεωρείται ότι έχει δικασθεί αμετάκλητα για τις ίδιες πράξεις κατά την έννοια του άρθρου 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαισίου όταν, κατόπιν ποινικής διαδικασίας, έχει εξαλειφθεί οριστικά η δυνατότητα άσκησης ποινικής δίωξης (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 11ης Φεβρουαρίου 2003, C-187/01 και C-385/01, Gözütok και Brügge, Συλλογή 2003, σ. I-1345, σκέψη 30, καθώς και της 22ας Δεκεμβρίου 2008, C-491/07, Turanský, Συλλογή 2008, σ. I-11039, σκέψη 32) ή όταν οι δικαστικές αρχές κράτους μέλους έχουν εκδώσει απόφαση με την οποία ο κατηγορούμενος απαλλάσσεται αμετάκλητα από τις κατηγορίες (βλ., κατ' αναλογίαν, προπαρατεθείσες αποφάσεις Van Straaten, σκέψη 61, και Turanský, σκέψη 33).

46 Το ζήτημα του «αμετάκλητου» χαρακτήρα της αποφάσεως στην οποία αναφέρεται το άρθρο 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαισίου διέπεται από το δίκαιο του κράτους μέλους στο οποίο έχει εκδοθεί η ως άνω απόφαση.

47 Έτσι, η απόφαση η οποία, βάσει του δικαίου του κράτους μέλους το οποίο άσκησε ποινική δίωξη κατά προσώπου, δεν εξαλείφει οριστικά τη δυνατότητα άσκησης ποινικής δίωξης εντός του εν λόγω κράτους για ορισμένες πράξεις δεν μπορεί καταρχήν να συνιστά δικονομικό εμπόδιο για την άσκηση ή τη συνέχιση ποινικής δίωξης κατά του προσώπου αυτού σε κράτος μέλος της Ένωσης για τις ίδιες πράξεις (βλ., κατ' αναλογίαν, προπαρατεθείσα απόφαση Turanský, σκέψη 36).

48 Συναφώς, όπως και το προβλεπόμενο στο άρθρο 57 της ΣΕΣΣ πλαίσιο συνεργασίας, το άρθρο 15, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου παρέχει στη δικαστική αρχή εκτελέσεως τη δυνατότητα να ζητήσει, από τη δικαστική αρχή του κράτους μέλους στο οποίο έχει εκδοθεί απόφαση, νομικές πληροφορίες όσον αφορά την ακριβή φύση της ως άνω αποφάσεως προκειμένου να εξακριβώσει αν, βάσει της εθνικής νομοθεσίας του εν λόγω κράτους, η απόφαση έχει τέτοιο χαρακτήρα ώστε να εξαλείφει οριστικά τη δυνατότητα άσκησης ποινικής δίωξης εντός του εν λόγω κράτους (βλ., κατ' αναλογίαν, προπαρατεθείσα απόφαση Turanský, σκέψη 37).

49 Στην υπόθεση της κύριας δίκης, το αιτούν δικαστήριο χρησιμοποίησε ακριβώς το πλαίσιο συνεργασίας που προβλέπεται στο άρθρο 15, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου. Με την απάντησή της, η δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος τού γνωστοποίησε ρητώς ότι, βάσει του ιταλικού δικαίου, για τον κατηγορούμενο είχε εκδοθεί αμετάκλητη απόφαση αφορώσα μεμονωμένη πράξη παράνομης κατοχής ναρκωτικών, πλην όμως η ποινική δίωξη την οποία αφορούσε το ένταλμα συλλήψεως στηριζόταν σε άλλες πράξεις, ήτοι στο αδίκημα του οργανωμένου εγκλήματος και σε άλλες πράξεις παράνομης κατοχής ναρκωτικών με σκοπό τη μεταπώληση, που δεν καλύπτονταν από την απόφασή της της 30ής Νοεμβρίου 2005. Έτσι, καίτοι οι προανακριτικές αρχές διέθεταν ορισμένα στοιχεία για τα αδικήματα αυτά, εντούτοις από την απάντηση της δικαστικής αρχής εκδόσεως του εντάλματος προκύπτει ότι η πρώτη απόφαση του Tribunale di Catania δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι εξάλειψε οριστικά τη δυνατότητα άσκησης ποινικής δίωξης εντός της Ιταλίας όσον αφορά τις εν λόγω πράξεις που αναφέρονται στο ένταλμά της συλλήψεως.

50 Ως εκ τούτου, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, στην οποία η δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος, απαντώντας σε αίτηση παροχής πληροφοριών υπό την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου, την οποία υπέβαλε η δικαστική αρχή εκτελέσεως, προέβη στη ρητή διαπίστωση, εκθέτοντας τους σχετικούς λόγους, ότι η προγενέστερη απόφασή της δεν κάλυπτε τις πράξεις στις οποίες αναφέρεται το ένταλμά της συλλήψεως και επομένως δεν εμπόδιζε την άσκηση της διώξεως την οποία αφορά το εν λόγω ένταλμα συλλήψεως, η ως άνω δικαστική αρχή εκτελέσεως όφειλε να συναγάγει όλες τις συνέπειες που απέρρεαν από τις κρίσεις που διατύπωσε στην απάντησή της η δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος.

51 Κατόπιν του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο αιτούν δικαστήριο πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, όσον αφορά την έκδοση και την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, η έννοια των «ίδιων πράξεων», του άρθρου 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαισίου συνιστά αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης. Υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, στην οποία η δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος, απαντώντας σε αίτηση παροχής πληροφοριών υπό την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 2, της ως άνω αποφάσεως-πλαισίου την οποία υπέβαλε η δικαστική αρχή εκτελέσεως, προέβη, κατ' εφαρμογήν της εθνικής της νομοθεσίας και τηρώντας τις απαιτήσεις που απορρέουν από την κατά το ως άνω άρθρο 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαισίου έννοια των «ίδιων πράξεων», στη ρητή διαπίστωση ότι η προγενέστερη απόφαση που είχε εκδοθεί στο πλαίσιο της εννόμου τάξεώς της δεν αποτελεί αμετάκλητη απόφαση που να καλύπτει τις πράξεις στις οποίες αναφέρεται το ένταλμά της συλλήψεως και επομένως δεν εμποδίζει την άσκηση της διώξεως την οποία αφορά το εν λόγω ένταλμα συλλήψεως, η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν έχει λόγο να εφαρμόσει, συνεπεία μιας τέτοιας αποφάσεως, τον λόγο υποχρεωτικής μη εκτελέσεως που προβλέπεται στο εν λόγω άρθρο 3, σημείο 2.

Επί των δικαστικών εξόδων

52 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

Όσον αφορά την έκδοση και την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, η έννοια των «ίδιων πράξεων» του άρθρου 3, σημείο 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, συνιστά αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης.

Υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, στην οποία η δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος, απαντώντας σε αίτηση παροχής πληροφοριών υπό την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 2, της ως άνω αποφάσεως-πλαισίου την οποία υπέβαλε η δικαστική αρχή εκτελέσεως, προέβη, κατ' εφαρμογήν της εθνικής της νομοθεσίας και τηρώντας τις απαιτήσεις που απορρέουν από την κατά το ως άνω άρθρο 3, σημείο 2, έννοια των «ίδιων πράξεων», στη ρητή διαπίστωση ότι η προγενέστερη απόφαση που είχε εκδοθεί στο πλαίσιο της εννόμου τάξεώς της δεν αποτελεί αμετάκλητη απόφαση που να καλύπτει τις πράξεις στις οποίες αναφέρεται το ένταλμά της συλλήψεως και επομένως δεν εμποδίζει την άσκηση της διώξεως την οποία αφορά το εν λόγω ένταλμα συλλήψεως, η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν έχει λόγο να εφαρμόσει, συνεπεία μιας τέτοιας αποφάσεως, τον λόγο υποχρεωτικής μη εκτελέσεως που προβλέπεται στο εν λόγω άρθρο 3, σημείο 2.

(υπογραφές)